

[Finn Poulsen.]

rer var for stor, idet man sammenlignede med de sociale selskaber, der kalkulerede deres husleje uden tilsvarende fortjeneste. Men uanset stigningen i antallet af nye boliger — for det må erkendes, at der er en stigning, hvad der i øvrigt ikke er noget mærkeligt i, for overalt inden for erhvervslevet er der sket en væsentlig produktionsstigning i de senere år — så er der intet bevis for, at den forøgelse af byggekapaaciteten, som har fundet sted, har nogen som helst forbindelse med den centralt dirigerede administration, man har fået. Tilstanden er stadig, trods alle de ærligt mente bestræbelser, karakteriseret ved en meget betydelig boligmangel dér, hvor behovet er størst, ved høje huslejer i nybyggeriet og ved, at der stadig findes urimeligt mange dårlige boliger, og det må formodes — som også det ærede medlem hr. Thestrup sagde — at disse problemer vil øges i den kommende tid.

Allerede ved de tidligere års debatter har vi gjort opmærksom på, at det hastede med problemets løsning. Vi ved jo alle, at de store årgange netop sætter ind med større boligbehov fra i år. Regeringen er under disse omstændigheder forpligtet til at tage opgaven op, men den forholder sig passiv. Oppositionen har gentagne gange i de seneste år opfordret regeringen til samarbejde om problemernes løsning. Nu forsøger vi igen, højtærede boligminister. Det er jo meningen med denne debat at forsøge, om det er muligt at råbe regeringen op, så vi kan få en drøftelse af de boligpolitiske problemer og en undersøgelse af, om forholdet ikke i virkeligheden er det, at det er helt andre grundlæggende betragtninger, man skal ind på. Det er venstres opfattelse, at det netop er her, problemet ligger. Man har nu drevet boligpolitik i dette land i en årrække efter ganske bestemte principper, og der er en meget nær sammenhæng mellem disse principper og de dårlige resultater, man er nået frem til.

Principperne er kort, som enhver ved: fortsat huslejekontrol i den gamle boligmasse og i det støttede nybyggeri, statsstøtte til en betydelig del af byggeriet og centraliseret statsledelse af byggeriet gennem boligministeriet.

Vi ved nu — og den ærede ordfører for

socialdemokratiet gik jo stærkt ind derpå — at den højtærede boligminister er under stærkt pres med hensyn til en udvidelse af kontrollen med huslejen også til det ustøttede nybyggeri, indskrænkning af parcelhusbyggeriet og en udvidelse af byggestoppet til hele landet.

Jeg synes, det skal siges, så det ikke kan misforstås, at det er ikke ad de veje, man kommer frem, i alle tilfælde ikke med mit partis medvirken. Det er ikke nogen farbar vej at gå videre i retning af kontrol, regulering og statscentraliseret ledelse. Der er ingen begrundelse for en sådan udvej.

At dømme efter de erfaringer, man hidtil har høstet i andre lande, og efter det, som også fremgår af den righoldige litteratur, der efterhånden fremkommer om problemet også i andre lande, er det tværtimod helt andre grundsynspunkter, man skal følge. Der er ikke under den hidtidige politik opnået noget af afgørende betydning — og denne politik har jo aldeles ikke været gratis. Den har været administrativt besværlig, og også det har medført betydelige vanskeligheder for byggeriets udvikling.

Jeg mener, vi skal sætte ind navnlig på 3 områder. Der er naturligvis et væld af problemer, og jo mere man regulerer, jo mere man kontrollerer og dirigerer, jo flere problemer opstår der, som man skal tage stilling til. Der er 3 problemer, man navnlig skal være opmærksom på i hele dette kompleks, og der skal på alle disse områder efter vor mening gribes ind samtidig.

Det er ikke nogen løsning at koncentrere opgaven om at begrænse efterspørgslen. Opgaven må selvfølgelig være den at øge udbuddet af lejligheder, og her er hovedproblemet for os stadig at få huslejeudligningen i gang. Vi ved jo alle, at de hidtil bevilgede stigninger i lejen i den gamle boligmasse ikke nær slår til. Også den politik, man fører i den nyere masse af det støttede byggeri, fører, efterhånden som udviklingen skrider frem, til, at huslejeniveauerne bliver forskellige med de deraf følgende konsekvenser. Virkningerne skal jeg ikke gå i detaljer med — de er gennemdrøftet i det høje ting — men de har selvfølgelig været, at et ret betydeligt antal medborgere har fået en fordel, og forsvaret for denne fordel har været ført under slagordet social boligpolitik. Dermed har man naturligvis gerne